

6 Μαΐου 2015

Δήμητρα Κόντου «Μια πορεία ζωής εφάμιλλη με εκείνη των αγίων» (Ένα μικρό αφιέρωμα σε μία σύγχρονη οσιακή μορφή.

[/ Γενικά Θέματα](#)

Ουράνιες εμπειρικές αλήθειες βγαλμένες μέσα από το δεδοκιμασμένο καμίνι 30 ετών ασθενειών, πόνων και ευεργετικών δοκιμασιών της ηρωικής και μαρτυρικής ψυχής Δήμητρας Κόντου από την Πάτρα, κοιμηθείσης το 1995.

Η Δήμητρα Κόντου γεννήθηκε το 1952 στο χωριό Λυκούρια Καλαβρύτων και ήταν το δεύτερο παιδί από τα δέκα της οικογενείας... Το 1965 ασθένησε από «μυασθένεια». Από το έτος αυτό άρχισε η μαρτυρική πορεία της.... Το 1971 στο Νοσοκομείο του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού των Αθηνών εξομολογήθη. «Έπεσαν τα πρώτα λείπια της αμαρτίας από τα μάτια μου κάτω από το επιτραχήλι του σεβαστού γέροντος π. Ελπιδίου, πνευματικού του Νοσοκομείου... Διάλεξε (ο Κύριος) για τόπο της συναντήσεώς μας το Νοσοκομείο!», σημειώνει η ίδια.

Το 1975 και για 5 χρόνια ήταν τρόφιμος του ασύλου ανιάτων Πατρών....

«Το 1980 άνοιξε, ομολογεί η ίδια, τους κρουνοί του ελέους Του και της ευσπλαχνίας Του (ο Θεός) και με βύθισε μέσα Του... Βρέθηκα σε καταιγισμό αγάπης! Μου δόθηκε ολόκληρος. Πώς; Θαύμασε Πατρική αγάπη. από το κεφάλι μέχρι τα δάκτυλα των ποδιών μου ήμουν ακίνητη. ήταν τόση η μυϊκή ατονία, που τίποτε δεν μπορούσε να κινηθή και να λειτουργήση επάνω μου. Έδινα την εικόνα ενός φυτού! Τα μάτια δεν άνοιγαν για να δουν, αλλά και όταν άνοιγαν τα έβλεπα ή θαμπά ή διπλά. δεν μπορούσα να μιλήσω καθόλου, ούτε να καταπιώ το σιελό μου, τα πνευμόνια δεν λειτουργούσαν από μόνα τους. είχα πάντα οξυγόνο, μερικές φορές και αναπνευστήρα. η καρδιά δύο φορές σταμάτησε με ανακοπή. το γαστρεντερικό σύστημα δεν λειτουργούσε, τα 3/4 του στομάχου είχαν νεκρωθεί. τα νεφρά με κολικούς, αιμορραγίες κ.τ.λ. Στο ουροποιητικό πρόβλημα 12 χρόνια υπήρχε καθετήρας. Το κυκλοφορικό με πολλά προβλήματα και θρομβώσεις, η αρτηριακή πίεση με πολλές διακυμάνσεις. Το φλεβικό σύστημα κατατρυπημένο, όλα τα σημεία του σώματος ανοιγμένα από αποκαλύψεις, φλεβοκεντήσεις, βιοψίες κ.τ.λ. Στη μύτη για 6 χρόνια από τον οισοφάγο ένα σωληνάκι, που έφθανε μέχρι το στομάχι για να μπορώ να παίρνω τα φάρμακά μου, αφού δεν μπορούσα από το στόμα, ουρολοιμώξεις συνεχόμενες για 12 χρόνια με βαριές αντιβιώσεις, αναιμία κτλ., πονοκέφαλοι, που δεν αντιμετωπίζοντο με τίποτα. Έπαιρνα την ημέρα 8 ενέσεις ενδοφλεβίως ναρκοτικές. Είχα για 3 συνεχή χρόνια ορό χωρίς να παίρνω από το στόμα ούτε μια κουταλιά γάλα. Έτσι εδοκίμασα στο τέλειο βαθμό της τη πείνα και τη δίψα. στερήθηκα τον ύπνο αυτά τα 3 χρόνια, που είχα τους ορούς γιατί έπρεπε να τους παρακολουθώ, η δε δόση των καθημερινών μου φαρμάκων έφθανε τα 60-70 χάπια με άδειο τελείως στομάχι. πολλάκις πλησίασα τη γεύση θανάτου...

Βέβαια όλα αυτά εφάνοντο σαν ταλαιπωρίες, όμως η πραγματικότητα ήταν άλλη. ποτέ δεν θα μπορέσω να περιγράψω τη γλυκύτητα και την εσωτερική ανάπαυση και χαρά. Αυτό μόνο θα πω: νοερά αγκάλια-ζα και καταφιλούσα ορούς οξυγόνο, πληγές...».

(Τα ανωτέρω είναι από το βιβλίο Δήμητρα Κόντου, εκδόσεως ΤΑΩΣ, Πάτραι 2001).

Εμπειρικές ελπιδοφόρες αλήθειες

Από μία μοναχή εκ Πατρών ελάβαμε σε φωτοτυπία ένα ιδιόγραφο κείμενο με ευλογημένες εμπειρίες της μακαρίας συγχρόνου νεομάρτυρος εκλεκτής δούλης του Θεού Δήμητρας Κόντου, τα οποία και παραθέ-τουμε προς στηριγμό και ψυχική ωφέλεια όλων μας. Η μοναχή που μας τα έστειλε σημείωσε τα εξής: Ιδιό-χειρο κείμενο που διαβάστηκε σαν επικήδειος την ημέ-ρα της κηδείας της.

- * Έχω μέσα μου το φρόνημα και την πληροφορία ότι τα 30 χρόνια της ασθενείας μου έτσι τα βάδισα.
- * Θεός μου και σταυρός μου το ίδιο. το ένα γλυκύ-τερο του άλλου. και για αυτό ποτέ δε ζήτησα να μου το πάρη.
- * Δεν δοκίμασα τη γεύση της πικρίας του πόνου.
- * Δεν με προβλημάτισε και δεν μου δημιούργησε στενοχώρια και ποτέ δεν αισθάνθηκα άρρωστη μόνο.
- * Δεν έσυρα το βήμα απλώς υπομονετικά, τούτο κα-θόλου δεν μου άρεσε. την ήθελα χαρούμενη και έτσι και την βάδισα την πορεία μου. ένα γλέντι, ένα πανηγύρι, ένα χαρούμενο τρέξιμο μέσα στην ακινησία μου.
- * Δεν ένιωσα ποτέ τον Θεό μακριά μου. μου ήταν ο γλυκύτατός μου και ο δικός μου Πατέρας! Ποτέ μόνη μου δεν περπάτησα την πονεμένη και τραχεία πορεία μου... Πάντα στην αγκαλιά Του, στα γόνατά Του, στις χούφτες Του τις Πατρικές! Έτσι ένιωθα.
- * Ποτέ δεν είδα το γιατρό, το Νοσοκομείο με εχ-θρικό μάτι. Ποτέ δεν αντιστάθηκα σε ότι μου ζητήθη-κε να κάνω από φάρμακα και εξετάσεις, έστω και αν αυτό στοίχιζε.
- * Μετά γλυκύτητος και ηδονής αγκάλιασα και καταφίλησα τα οδυνηρά μου μηχανήματα που εν πολλοίς και πολλάκις η ιατρική χρησιμοποίησε επάνω μου.
- * Ποτέ δεν βαρέθηκα το κρεβάτι μου. μου γλύκαι-νε όλο μου το είναι. Με σεβασμό, δέος και ευγνωμο-σύνη το αγκάλιασα και το καταφίλησα.

* Σαν μια ιερή διακονία ανέλαβα να φέρω εις πέρας την ασθένειά μου. Ήμουν ο ασθενής και ο διακονών αυτή! Πάντα μέσα μου ο παύλειος λόγος. «την διακονίαν σου πληροφορήσον».

* Την κράτησα σαν κόσμημα πολύτιμο σφιχτά στα δυο μου χέρια. με πότισε μεθυστικό κρασί, με γέμισε χαρά, ευτυχία, ηδονή, καύχημα. Μου έγινε πηγή ευ-γνωμοσύνης, ευχαριστίας, δοξολογίας... Με έκανε νο-σταλγό και κράχτη της αιωνιότητας!

* Η ως τώρα πορεία μου στη γη έχει έντονο το αί-σθημα του εξορίστου, του διαβάτη, της ξενητείας. Πόδια στη γη, αλλά μάτια, καρδιά, νους τραβηγμένα ψηλά... Με έλυωσε το αγνάντεμα. σαν το απογεγαλακτισμένο πρόβατο κάρφωσα τα μάτια στη γλυκειά Πατρίδα....

* Ποτέ δεν αισθάνθηκα την ημέρα μου να μου είναι βαρετή και ατέλειωτη. Όλα γύρω γιορτινά, όλα ανα-στάσιμα, όλα καινούργια. Όλα μιλούν, όλα γελούν, ό-λα πανηγυρίζουν. Τίποτα το ίδιο, τίποτα το παλαιό, το κουραστικό, το στατικό. Ορίζοντας ανοιχτός, ου-ρανός και γη συμπλέκονται.

* Η άπειρη αγάπη Του με φύλαξε από επιθυμίες. Δεν έβαλα μέσα στην ψυχή μου καμιά επιθυμία της γης. Με ελέησε και με ευσπλαχνίσθη. Μονάχα οπίσω Του εκολλήθη η ψυχή μου. Με όλους τους τρόπους έ-δειξε την αγάπη Του επάνω μου. Ναι, πέρα για πέρα ταιριάζει να το πω. «επλεόνασας επ' εμέ την μεγαλωσύνην Σου».

* Τίποτα δεν έκανα στη ζωή μου για να αρέσει στο Θεό, και Αυτός με χόρτασε με όλη Του την αγάπη και τις ευλογίες και τα αγαθά Του!

* Τίποτα δεν είχα να σου δώσω στην ζωή μου και δεν του έδωσα. ένα μόνο είχα και αυτό ολόκαρδα του το έδωσα. το χαρούμενο Ναι μου!

* Χόρτασε το πετσί μου πόνο και πολλές φορές έ-κλαψα και σε αθυμία έπεσα, αλλά απηλλαγμένα της πικρίας..., στο βάθος στάλαζαν γλυκασμοί....

* Το σώμα μου δεν το αγάπησα και ούτε του χαρί-στηκα εν ονόματι της ανημπορίας του. Του έδωσα τό-σο όσο του έπρεπε για να συντηρηθή. Το διακόνησα με σεβασμό σαν άρρωστο, και αυτό που είχε ανάγκη του το έδωσα. Τα στερήθηκα όλα, ακόμα και τα απαραίτητα. Αλλοιώτικη πορεία από τούτη δεν γνώρισα. Γύρισα από ασθενοφόρο σε ασθενοφόρο, και από Νο-σοκομείο σε νοσοκομείο, από κρεβάτι σε κρεβάτι και από χέρια σε χέρια.... Ποτέ δεν εκπληρώθηκε το θέ-λημά μου. Το θέλω μου την κάθε στιγμή μου το τεμά-χιζε η μυασθένεια. Είμαι διαπαντός κάτω

από τη δική της την εξουσία. Σαν ένα καθεστώς τυραννικό επάνω μου, μου στέρησε και την παραμικρή ανάπαυση....

Όμως

σε τίποτα δεν με δυσκόλεψε να τρέξω. Όλη μου την ζωή την ένιωσα ένα τρέξιμο. Πόσο μου αρέσει να τρέ-χω!!

* Δεν θέλησα να περιορισθώ μονάχα μέσα στην ανημπόρια μου και αυτή να είμαι μόνο. Θέλω και κάτι ακόμα και κάτι πιο πάνω από αυτή.

* Μια πορεία 30 χρόνων σαν νάναι 30 μονάχα λε-πτών έτσι αισθάνομαι. Πορεία μεστή χαρμωσύνης και γλυκασμών. Ευλογητός, ευλογητός ο Θεός για τούτη την ευτυχία...

* Αυτή η κλητή και αγία ημέρα του 1965 εορτή ε-ορτών, και πανήγυρις πανηγύρεων....

Δόξα Σοι Κύριε, δόξα σοι. Προσκυνώ την αγαθό-τητά Σου την ανεκδιήγητον. Υμνώ την αγαθότητά Σου την ανεξιχνίαστον. Ευχαριστώ και δοξολογώ το αμέτρητόν Σου έλεος ότι μυρίων κολάσεων και τιμω-ριών ούσα άξια ελεείς και ευεργετείς με.

«Ενδιαφέροντα ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2005

1999-2012

...Η μάνα γή ,δίνει τον φιλοξενούμενόν της στην αγκαλιά του ουρανού.

Σήμερα ευγνωμόνως χαιρετώ την ξενοδόχο γή μου ,που τόσα χρόνια στοργικά κρατούσε στους κόλπους της το ξενιτεμένο παιδί του Πατέρα. Ω τρανή μου στιγμή και ημέρα! που νοσταλγικά τόσα χρόνια σε καρτερούσα! Ήρθες! Σήμερα έαρ μυρίζει. Ήλθε η αιώνια παντοτινή μου Άνοιξη. Διαλύθηκαν τα μαύρα σύννεφα της βαρυχειμωνιάς ,σταμάτησαν οι παγωνιές και αγριοκαίρια. Ανέτειλεν ο Ήλιος της Δικαιοσύνης. Σήμερα το σκότος έγινε φώς. Η σιωπή μου σάλπιγγα δοξολογίας, η ανημπόρια μου δύναμη. "Χαράς τα πάντα πεπλήρωται! Έφθασα στο σπίτι μου...(Δήμητρα Κόντου)

Αυτά τα λόγια ακούστηκαν πριν από 13 χρόνια, κατά την εξόδιο ακολουθία της μακαριστής Δήμητρας Κόντου, τέτοιες ημέρες, όταν η Πάτρα, η τοπική κοινωνία, η Εκκλησία την προέπεμπε στην αιωνιότητα, ωσάν επικήδειος που η ίδια είχε γράψει. Λόγια και σκέψεις που στην δική μου καρδιά τότε, ακούστηκαν παράξενα, ήχησαν ως κάτι το διαφορετικό, μα όμορφο, πνευματικό, ξένο από την πεζή λογική του κόσμου, εφάμιλλο με εμπειρίες των αγίων της Εκκλησίας μας. Τότε δυσκολεύτηκα να αντιληφθώ το μέγεθος του ανθρώπου που από αυτή την ζωή έφευγε.

Ο αποχωρισμός ήταν δύσκολος. Η σχέση αδελφική, το δέσιμο πνευματικό μα και γερά θεμελιωμένο, με της αγάπης την πέτρα, η επικοινωνία και η πνευματική συναναστροφή ανεπανάληπτη. Σήμερα 13 χρόνια μετά, με παρηρησία μπορώ να ομολογήσω πως η Πάτρα με την παρουσία της Δήμητρας Κόντου υπήρξε πλουσιότερη. Είναι ευλογημένη η πόλη μας, που την δέχτηκε στην αγκαλιά της, αξιοζήλευτοι οι άνθρωποι εκείνοι που την συναναστράφηκαν και της στάθηκαν στις δύσκολες ώρες της μοναξιάς, γεμάτοι και πλουσιότεροι πνευματικά εκείνοι που κατάλαβαν ότι είχαν μπροστά τους ένα αγιασμένο άνθρωπο, που ήξερε να κρύβει την αρετή της αλλά να μοιράζει απλόχερα την χάρη που λάμβανε από τον Θεό.

Με την παρουσία της, το γλυκό και πονετικό της λόγο, σου έπαιρνε της καρδιάς την λύπη και στην έκανε του ουρανού πανηγύρι. Ήξερε να συμπονά γιατί και αυτή πονούσε, ήθελε να βοηθά τους ανθρώπους γιατί και αυτή δέχτηκε την βοήθειά τους, δεχόταν όλους ακόμα και αυτούς που την κατηγορήσαν, την συκοφάντησαν άδικα, την πολέμησαν γιατί αυτός είναι άλλωστε ο κλήρος των δικαίων και των Αγίων. Και αυτή, με τη μεγάλη καρδιά, χωρούσε όλους στο ταπεινό της κελάκι στο Άσυλο Ανιάτων Πατρών, μικρούς και μεγάλους, νέους και γέρους, χαρούμενους και λυπημένους ανθρώπους. Εκεί στο γεμάτο εικονίσματα δωμάτιό της, στο διακοσμημένο και στολισμένο με της ευαισθησίας την λεπτή χορδή, κάτω από τα αστέρια που τόσο αγαπούσε, η Δήμητρα Κόντου, γεύτηκε τη Χάρη του

Παρακλήτου, βίωσε την εμπειρία μιας πνευματικής καταστάσεως. Κατέστη το ταπεινό της κελί υπερώο που θροιάστηκε ο ίδιος ο Χριστός, η Παναγία Μητέρα Του, η οικογένεια των Αγίων και των Μαρτύρων.

Πώς να περιγράψεις το πρόσωπό αυτής της αγίας ψυχής...Πράγματι δυσκολεύομαι να παρουσιάσω την πνευματική της Λεβεντιά, την γεμάτη αρχοντιά παρουσία της, το μεστό πνευματικό της λόγο, την χαρούμενη και πάντοτε ευδιάθετη ομιλία της, την χωρίς αντάλλαγμα αγάπη της, την ευεργετική συμπαράστασή της...

Σε μια πρόσφατη επίσκεψη μου στο Άσυλο Ανιατών Πατρών μετά από πολλά χρόνια, από τον θάνατο της Δ. Κόντου, καθώς περνούσα στους διαδρόμους και γυρνούσα με τον νου στο παρελθόν, μια νοσοκόμα με βαθιά συγκίνηση ζωγραφισμένη στα μάτια της, με αποτράβηξε από τον κόσμο και με οδήγησε απέξω από ένα δωμάτιο του Ασύλου. « Πάτερ, κοιτάξτε σας παρακαλώ, μου είπε, αυτό το δωμάτιο... Και αμέσως διαπίστωσα πως ήταν όπως τότε. Δεν είχε περάσει ούτε μια ημέρα. Τα πάντα στη θέση τους. Όλα σταθερά και όμορφα, όπως κάποτε. Κάτι όμως έλειπε. Η Δήμητρα δεν ήταν καθηλωμένη πια στο αγαπημένο της αναπηρικό καροτσάκι. Είχε πετάξει λεύτερη σαν το πουλί στην αγκαλιά του Θεού Πατέρα. Μόνο μια φωτογραφία της, θύμιζε το πέρασμά της από εκείνο το χώρο. « Πάτερ, από εδώ παίρνουμε δύναμη, γονατίζουμε στο ταπεινό της κρεβάτι και αντλούμε παρηγοριά και ελπίδα... μου είπε η νοσοκόμα και επιβεβαίωσε αυτό που η ίδια, η Δήμητρα, έγραφε:

Χαρείτε αδέρφια την τρανή γιορτή! Ανάσταση είναι και η ψυχή δεν νιώθει τώρα μοναχή, καθώς εχτές,προχθές και πρώτα....Ανέστη Χριστός και ζωή πολιτεύεται. Χαρείτε αδέρφια και ελάτε μαζί τη δόξα να γευθούμε, μέσα στην αγκαλιά του Πατέρα θα ξεκουρασθούμε

Ιεροδιάκονος Ιερόθεος Ανδρουτσόπουλος

ΠΗΓΗ. [ΠΕΝΤΑΠΟΣΤΑΓΜΑ](#)